

KAPITOLA ŠESTNÁSTA

Bežali sme cez močiar ruka v ruke. Spomenula som si, ako sme spoločne utekali naposledy – cez pole do školy. Cítila som, ako sa Lala trasie. Zanedlho sme dorazili do oblasti, kde bola skôr voda než zem, do bahnska prešpikovaného stromami, z ktorých viseli liany a zliezali do Marismy ako hady.

„Musíme plávať,“ povedala som a uviazala si plášť ako po stroj na chrbát, so sliepku pritisnutou zozadu na krk. Pustili sme sa do hustej vody a začali šviháť nohami.

Mala som pocit, že sa potápam, Gabove topánky sa naplňali vodou a zošuchovali sa mi z nôh. Zúrivo som kopala, ale nie a nie naraziť na pevnú zem alebo sa vzniesť v tekutom bahne. To vystreklo nahor a Lala naštvane zatrepotala krídlami.

„Prepáč,“ zahundrala som. Chytila som sa liany a posunula Lalu vyššie, aby nebola vo vode. Priviazala som sa k rastline a zavolala na Lupe, nech urobí to isté. Okolo nás sa objavili ďalšie siluety, ďalšie deti na úteku.

Omotala som prsty okolo liany kúsok predou mnou a zaprela sa nohou o koreň, aby som sa proti pohlcujúcej černej lepšie udržala. Tlačili sme sa dopredu, vždy s pomocou lián, na ktoré sme dosiahli. Obe sme opakovali ten istý postup a našli v ňom akýsi rytmus.

Čas akoby sa sevrkával a naťahoval spolu s mojím telom. Počula som len Lalino vystrašené kvokanie a upachtené špliechanie pri našich pohyboch a videla som iba čiernu vodu a slučky lián. Akoby sme spadli pod zem, kde nesvietia hviezdy a všade naokolo je podsvetie. Snažila som sa nemyslieť na výjav, ktorý sme nechali za sebou, a premýšľala som, kam sa asi vyparili ostatní utekajúci vyhnanci.

Liany postupne zredli. Nohami sme sa vyškriabali na bahno, ktoré bolo dosť pevné, aby po ňom človek mohol kráčať a nepohltilo ho. Blížili sme sa k protiľahlému brehu. To pomyslenie ma hnalo dopredu a už čoskoro som sa vyťahovala hore, rukami doškriabanými od trňov rastlín. Vedľa mňa si ich Lupe vyberala z premočenej sukne. Vyzerala ako v mrákotách.

„Močiar nám získa trochu času,“ povedala som. „Ideme.“

Lenže o krok ďalej zem poklesla. Zakopli sme a zleteli do priehlbiny v tvare misky, posiatej nápadným zhnitým ovocím, ktoré sa mi rozplesklo pod nohami. Sladkastá vôňa prebýjala všetko ostatné.

Srdce sa mi rozbúchalo, keď som zdvihla nohu. Niečo sa mi vtislo medzi palec a vedľajší prst na nohe.

„Čo... čo to je?“ Lupe vyvalila oči ako dva taniere. Vyťahovala som to a Lupe skríkla.

